

Boskapsvagnarna väntar redan på oss. Jag vet inte vilket som är värst, okända eller kända fasor. Skräcken från hitresan vaknar igen. Jag inbillar mig att jag känner stanken från fisktunnorna igen och mina fötter blir blytungta. Jag vill inte in där! Men från både höger och vänster slår man nu in på oss med påkar och gevärskolvar. Med hugg och slag och hetsande "Davai, davai" sätter man fart på oss.

Jag är bland de första och jag kämpar mig den här gången fram till en plats nära en av luftspringorna. Det blir min enda tröst under de kommande åtta dagarna. Kvalmig hetta om dagen, iskyla om natten, tryckande tystnad, när tåget blir stående i ett ingenmansland mellan A och B, stånkandet och skramlandet, när vi sätter oss i rörelse igen - allt detta försöker jag att sova mig bort ifrån. För det mesta är det bara ett slags vegeterande eller halvslummer, som avbryts av gråtrista drömmar eller av att dörrarna skjuts upp med ett dån, när nya tunnor ska lastas av eller på.

Också den här transporten når någon gång sitt mål.

Kvinnofängelset i Bautzen, som också kallas Gula Eländet, tar emot oss innanför sina murar.

Jag har försjunkit i ett slags halvdvala. Jag vet inte hur vi kom hit från stationen och egentligen intresserar det mig inte heller. Om platsen där man håller oss fångna heter Bautzen eller Torgau eller något annat, det kan verkligen göra detsamma.